

dle čl. 41 sm. ř. bylo sice přípustno, protestovati směnku již tohoto dne, ale nebylo toho nezbytně potřebí, jen když se tak stalo nejpozději druhého dne všedního po dni platebním, t. j. po 2. květnu 1925. Ježto pak 3. května byla neděle, byl prvním dnem všedním 4. květen a druhým dnem všedním 5. květen 1925, a toho dne směnka skutečně byla protestována. Neprávem se žalovaný dovolává článku 92 sm. ř. Tam se sice stanoví, že připadá-li doba, ve které musí nejpozději býti žádáno za některý z úkonů tam uvedených, na neděli neb obecný svátek, nutno žádati za tento úkon v nejbližší na to den všední, a že ustanovení to platí také pro osvědčení protestu, ale vzhledem k tomu, že doba k osvědčení protestu pro neplacení výslovně a zvlášť upravena jest v článku 41, může čl. 92 míti na mysli jen jiné případy protestu (srv. podrobné vývody v Grünhutově knize »Wechselrecht« II. svazek, str. 395 pozn. 96).

Čís. 5586.

Pokud jest nemanželský otec povinen, by hradil náklady na naučení se českému jazyku (návštěva české obchodní školy) dítěti, jež absolvovalo německou obchodní školu.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1925, R II 354/25.)

Návrhu nemanželské dcery, by otec byl povinen platiti jí měsíčně 530 Kč po dobu návštěvy jednoho ročníku české obchodní školy, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnosti. Nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí vydaném v této poručenské věci dne 14. listopadu 1923, č. j. R II 431/23 názor, že snaha rodičů, vyučováním v užitečných vědomostech dáti základ k budoucímu blahu dětí a přivésti je tak daleko, aby byly s to, samy se vyživovati, spadá ještě do výchovy dětí a že děti, jimž se takového vyučování dostalo, jsou vychovány a nemohou od rodičů žádati další zaopatření. Nezletilá Aurelie Sch-ová navštěvovala ovšem dvouletou obchodní školu německou v Š., než posudkem ředitele této školy ze dne 23. června 1925, jakož i šetřením prvního soudu jest prokázáno, že absolvování této školy není dostatečným vychováním ve smyslu onoho rozhodnutí nejvyššího soudu, jelikož znalost českého jazyka jest pro velkou konkurenci uchazečů o místa nutná a žákyně uvedené školy, jež ovládají češtinu, dostávají rychle dobré místo a jsou většinou již také umístěny. Právem poukazuje první soudce k tomu, že k zajištění budoucnosti nezl. Aurelie Sch-ové, která českého jazyka z dostatek neovládá, jest potřebí, by navštěvovala ještě jeden ročník české obchodní školy v českém okolí, kde se ve stálém styku s tímto okolím naučí česky mluvíti. Názor rekursního soudu, že nezl. Aurelie Sch-ová je již dostatečně vychována, není tedy správný. Útraty, které byly spojeny s navštěvováním obchodní školy v Š., zůstaly by za nynějších hospodářských a ob-

chodních poměrů neúčelnými výdaji, kdyby výchova nezletilé nebyla vhodně doplněna, jak prvý soud naznačuje. Teprve po takto skončené výchově musí se Aurelie Sch-ová po případě spokojiti i s nižší službou. Neprávem dovolává se rekursní soud dopisu zemského svazu obchodních společenstev a obchodních gremií v Olomouci ze dne 20. srpna 1925, neboť také z tohoto dopisu nutno dovozovati, že uchazeči o služební místa, již ovládají češtinu, mají přednost, což ostatně nevyžaduje zvláštního dokazování, nýbrž plyne z povahy nynějších hospodářských poměrů. Při výroku, že nezletilá Aurelie Sch-ová měla dosti času a příležitosti naučiti se v Š. českému jazyku, přehlíží rekursní soud, že se také jedná o zvláštní znalost češtiny potřebnou k jejímu povolání. Rekursní soud nesprávně vykládá ono rozhodnutí nejvyššího soudu, míně, že jím byl vysloven názor, že nezletilá Aurelie Sch-ová absolvováním obchodní školy v Š-u za všech okolností bude dostatečně vychována a že není oprávněna, žádati nutné doplnění této výchovy a že tato žádost jest žádostí za poskytnutí zaopatření. Za tohoto stavu věci dlužno souhlasiti s názorem prvého soudce, že cíle výchovy nezletilé Aurelie Sch-ové dosud není dosaženo a že nepadá na váhu, že nezletilá netrpí ani duševními ani tělesnými vadami.

Čís. 5587.

Pokud není v zákoně jinak ustanoveno, jest stranám přes to, že jsou členy organisací, uzavřevších kolektivní smlouvu, nicméně volno, ujednatí si individuální služební smlouvu odchylnou od smlouvy kolektivní, bez rozdílu, zda byla úchylka učiněna ve prospěch zaměstnance, či zaměstnavatele. Pokud dlužno v ujednání (chování se) stran spatřovati sjednání odchylnky od kolektivní smlouvy.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1925, Rv II 892/24.)

Žalovaný byl zaměstnán u žalující banky jako úředník od roku 1918 až do polovice roku 1922, kdy byl bez výpovědi propuštěn. Jako úředník bankovní zařazen byl do skupiny A peněžního úřednictva a jako takový byl členem organisace bankovních úředníků. Dle kolektivní smlouvy tímto sdružením bankovních úředníků se svazem bank v roce 1919 ujednané byl vyplacen žalovanému plat až do konce roku 1920. V roce 1921 obdržel žalovaný na služném za dobu od 1. ledna 1921 do 31. prosince 1921 celkem 22.464 Kč 46 h. V březnu 1921 ujednána byla mezi sdružením úředníků bankovních a svazem bank nová kolektivní smlouva se zpětnou platností od 1. ledna 1921 a dle ní byly by přináležely žalovanému jako úředníku skupiny A požitky celkem 34.744 Kč. Rozdíl mezi platem, jež žalovaný za rok 1921 obdržel a mezi platem dle nové kolektivní smlouvy v roce 1921 dne 17. března sjednané činí tedy ve prospěch žalovaného celkem 12.279 Kč 54 h. Za odebrané zboží a na předem vybraném služném dlužil žalovaný žalující bance 4.027 Kč 07 h. Proti žalobě o 4.027 Kč 07 h namítl žalovaný, že zažalovaný nárok zanikl jeho vzájemnou pohledávkou na nedoplatek služného 12.279 Kč 54 h, a v žalobě navzájem navrhl, by banka byla odsouzena k zaplacení